

Ömer Demir

- şiirler -

Yayın Tarihi:

3.8.2004

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ömer Demir (dogum 1978.....)

Omer Dilsoz 1978 yilinda Hakkari'nin Güzeresh köyünde dünyaya geldi. Liseyi Hakkari İmam Hatip Lisesinde okuyan Dilsoz'un 'Hêviyên Birîndar' yani 'Yarali Umutlar' adında 2003'te yayımlanmış bir ani-romani var. Azadiya Welat gazetesi ve bir çok dergide deneme, öykü ve shiiri yayimlandi. Omer için yashamdaki en büyük gaye, yashanilir bir dünyada bütün din, dil, ırk ve renklerin eshit, adil ve beraber yashayabilmesi ve birbirini anlabileceği bir dünyada yashayabilmesi...

Eserleri:

Roman: Hêviyên Birîndar- 2003, 164 sayfa, aram yayincilik

Shiir: Janda, Shilêr, Gêsiyên Jenosidê, Jivanî, Dimeshim; (Azadiya Welat gazetesi)

Öykü ve Deneme: Dayika Newrozî..., Janê tu..., Dilê min li ber sêdara çavên te..., Rûbarê Xeman, Jan didin birînên min... vb. (Azadiya Welat gazetesi)

Ben biraz daha ağlıyacağım

anlıyor musun?
ben biraz daha ağlıyacağım.....
lûlfen...!
lûlfen gözlerini çek oradan...
geçme karşıma... gülme... gülümseme...
seni görmemeliyim....

birak beni...
ben acınacak durumda değilim ki....
hayır... sevgi dilemiyorum kimseden...
hele senden...asla!

-neyse-
bak güneş yine karanlığa bırakıyor bu şehri...
ben karanlıkları çok severim aslında...
hele bu şehrin karanlık geceleri...
bir başka olur inan...hele sensizken...
aslında ben seni hayallerde daha seviyorum...
çünkü orada hiç yoktur kaybetme ihtimali...
sen hep benimsin...
yalnızca benim...

-ama-
oysa gerçekte...hiç benim olmadın...
bir kez bile öpmedim seni... tutmadım ellerini...
ve hiç söyleyemedim sana 'o beni içten yakan... sarsan... o en ürktüğüm...ama en
sevdiğim kelimeyi'
anlamadın mı?
-seni ne kakar sevdiğimi- yani 'cılıncıya seviyorum seni'

-neyse-
biraz daha ağlamak istiyorum....
ben ağlarken her şeyi unutuyorum...
içimdeki o birikmiş 'o kimseye açamadığım dertlerim' sanki biraz hafifliyor...
ağlayınca ben... seni nasıl sevdiğimin günahını....
sana nasıl tutulduğumun sızısı yüreğime iner sanki...
senden kaçmak...senden kaçıp yalnızca hayallerime gömülmek istiyorum...
çünkü olmuyor... dayanamıyorum... hep uzaklardan..
başkasıyla kolkola gezerken...
başkasıyla yaşadığın maceralarını dinlerken...
içime bir öfke...
bir acı iner....

-çünkü bir çocuk kadar saf sevdim seni-
Lûlfen...
Allah aşkına yaklaşma bana...
ben yalnız kalmak istiyorum
ve biraz daha ağlamak...
çünkü ben hep 'ihtimallerle' hep belkilerle seni hatırlamaktan...
senin hayallerini kurmaktan yorgun düştüm artık...

-bırak beni ya-

bırak da biraz daha ağlayayım....
çünkü ağlayınca ben kendime geliyorum...
seviyorum...
senden uzaklaşıyorum...
kendimden geçiyorum çünkü...
bırak beni...
-ben biraz daha ağlayacağım-

Ömer Demir

Bilmem ki

Bilmem ki
yüregimin hangi kuytu köşesinde arasam...
hangi yalnızlıklarda
hangi seherin gelmeyecek umutlarında
bilmem
hangi sessizliğe sorsam O'nu
hangi yaradan kanar ki,
hangi?

Bilmem kimin gözyaşlarında
şimdi usulca damlamakta
kimin dualarında süzölmekte
vuslatı hangi mevsime devreder
hangi yalnızlıkta,
hangi?

nerede arasam O'nu
unutulmuş hangi mabedte
terkedilmiş hangi sevdada
yarı-kalmış hangi ibadatte
nerede arasam ki,
nerede?

Hangi yol gider O'na
nerededir ki O
hangi sessizlikte gizlenmişse
yüregim görmez oldu O'nu
kime sorsam ki,
kime?

Ömer Demir

Çiya li çıyan dinêrin

Nameya min ji çıyan re. Ji bêhna axê, ji dengê avê, ji tîna rojê re... Nameya min ji evîndara min re. Ji gula çıyan re. Ji stêrka berbangê re. Ji ava ber keviyan re. Ji axa ku ew girtiye nava xwe re. Ji axa ku bêhna wê jê difûre re. Ji wan kulîlkên li ser girê axê şînatî re... Ji wê re... Ji çî tiştê ku bêhna wê, tîna wê, pêjna wê jê tê re! ... Ji dilê min re; ji dildara min re...

Çiya bilind in û li çıyan dinêrin.
Qontêra çıyan tev bi zinar û şîkêrin
Danê sibehan heta danê êvarî
Min çav bi rêka te ve kor kirin

Çiya li hev dinêrin. Ew bi heybet in. Bi sehm in. Bi deng; deng ji çıyan tê; dengên hezar salan. Dengê hezar celebê jîndaran. Dengê jıyanê, dengê mirinê û dengê xweziyan ji çıyan tê. Dengê azadî û serbestiyê. Dengê mîletan ji çıyan tê. Dengê te ji çıyan tê...

Çiya li çıyan difikirin
Rondikên min tên û qet xwe nagirin
Heke tu dûr bî, ez ji te dûrtir im
Heke tu xerîb bî, ez ji te xerîbtir im.

Çiya tu digirtî nava xwe; tu cezb kiribûyî û tu bi xwe re dibirî. Çıyan gotinên te ji te dizîbûn. Dilê te bi xwe ve girêdayî bû. Tu ji min dûr dixistî; çiya hesûd bû. Li ser evîna xwe dilerizî. Ji bo evîna xwe har dibû. Wê evîn tenê ji xwe re diviya; çiya çavnebar bû li hemberî hezkirina min a ji bo te. Çıyan tu ji min dizî û tu bi xwe ve girêdayî. Wê rojê min radibîst ku tiştek bi te hatiye.

Gotinên te sist bûn wê rojê,
Keneke tîrş li ser rûyê te niştibû
Awirên te pir sar dinihêrtin
Hişkebayên payîzî ji peyvên te dihatin
Tu li ser çûyîné bûyî
Li ser riya oxireke nediyar

Erê, ezê vê nameya xwe ji çıyan re binivîsim. Ji bo çiya darêsim gotinên xwe. Bila peyvên min ji çıyan re biherikin. Ezê çıyan bînim ser gotinê û ezê bo çıyan bigerînim zêmarê û ji bo çıyan lidarxînim govendê, semahê... Ezê ji bo çıyan xeml û rapêça zavatiyê li xwe bipêçim û ezê ji bo çiya evînê bihewînim di nava dilê xwe de...

Çiya bilind in ez te nabînim
Teyr û tilûr li ser zinaran datînin
Kew û kewderî li hindav dixwînin
Nêçîrvan dewsê li dû xezalan digerînin

Çiya bi derd in; derdê wan giran e. Derdê çıyan deştên pahn in, geliyên kûr in, avên sar in. Çiya dinalin. Çiya bêhalin... Derdê çıyan viyan e. Ew bi viyanê hene; bi viyanê ser xwe ne. Çiya bêviyan tune ne, mirî ne.

Çiya bilind in mijê baldayê
Keviyên berfê rêz girêdayê
Dilê malwêran ketiye derdê evînê
Dinale heçko dûpişkan pê vedayê

Çiyan tu vexwarî. Tu bûye çiya û di nava çîyan de berze bûyî. Wê rojê min dizanî ku tuyê ber bi wî dengî ve biçî. Wî dengê berz ê ji çîyan dihat. Lê min qet ji wî dengî hez nekiribû; mîna velerzekê di hişê min de dîteqiya. Tezing dida laşê min. Ez digevizîm; nexasim wê kêliya min li nav çavên te nihêrt her tiştî tê de xwe dida der. Tu li ser çûyînê bûyî. Tîna çavên te ne ez lê ew dixwest; ew, ango çiya... Lewma hingê qirpînek ji dilê min çû, xwîdanê ez pêçam, tayeke sar xwe berî dilê min da û hema demildest cihê xwe ji tayeke germ re guhast... Ji ber ku min wînda dîkir; tu diçûyî.

Wê rojê rûyê te guherîbû
Awirên te sist dinêrtin
Kenîya ser lêvên te tal bû
Gotinên te her tişt vedigotin

Çiya li ber hev rawestiyane. Tu dibêjî qet li benda kesekê ne; jivana wan heye qey! Erê, niha çiya careke din ketine bêdengiyê; careke din ew biserketin; ji ber ku wan tu ji min standî. Ew bi evîna te ve man. Ew bi evîna te ve vejîyan. Qey kulîlkên wê bê tov mabûn? Qey axa wê bê xwîn mabû..? Lewra wisa har bûbû... Erê, min radibihîst ku ew harbûn ne harbûna xêrê bû. Wan evîna min ji min dixwest. Wan tu ji min dixwestî... Vaye tu standî... Ma tu qet têr nabî ji evîna dilan çiya! De bila li te pîroz be! ...

Çiya li ber çîyan çendî stûxwar in
Bî terazin û mêrg in, tev avên sar in
Rûbar dikişin tu dibêjî qey mar in
Her bihosta wan ji te re war in...

2004-01-21/Amed

Ömer Demir

Dêdem

1

Dêdem, dîdem ma tu bêzar nebûyî ji payîna deman!
Istirî bi şûna wuslatê dikevin riya te, li her fetlokan
Li xwe binêr; hişyar be û bihêle vê rojiya bêzeman;
Şiv û paşîva te, ma dê her tim bibe ew jana bi kovan?
Ax û fixan ma dê tim li derdora te biçerxînin perwazan?
De bişkêne vê rojiya giran; ne Beraet e, ne jî Remezan!

Dêdem, êdî vehêle vê sûnda rikîn, vê asoya bêsînor!
Wekî bilbilê tûxwer gêj û mendehûş digeri li derdor
Ev çi rojiya bêwerz e, ku berê te dide riyeke kendeûr?
Dil li ser kaniyên sar re dibore bê ku qurçekê bidaûr!
Çav ji bendemaniyan westiyan, rijiya tev fer û nûr
Bila cejna dil bêtin; bi dûmahîk bêt, disoje ev tenûr!

2

Şêrekî qefeskirî ye ev dilê birîndar
Umreke sax lê borî her daxîdar
Ken mişext bû, rondik hatin xwar
Roj û şevê bê navber her hêvîdar
Ariya dil her gur bû, ma bê hawar
Nema tu hatî ser vî dilê tar û mar! ...

&

Dilê birîndar her bi dax û janan gevizî
Inta evînê vegirt û gurçik pê derizî
Lêvan ken ji bîr kir, rondik her dilîzî
Ser rûyê şikestî tên xwar û her direqisî
Ofên û axîn ji zimên tên bi merezî
Zû were dêdem ev dil bi eşqa te rizî! ...

Ömer Demir

Dilistan

Heke dil, dil bûya;
Dilê wêran bê rik û bê kul bûya
Minê dil bikira warê jiyanê
Gulistana hemû rengên gulan lê

Heke dil, dil bûya;
Wekî dilopek ji barana havînê bûya
Minê dil bikira qesra evînê
Li wê dîwana reqs û semah tê.

Heke dil, dil bûya;
Dil bi ray û tevbîr bûya
Minê dil bikira hêlîna evînan
Li cîhaneke hemî azadî lê.

Ömer Demir

Ezê Dîtir

1

ew ezê ku di kûratiyên 'min' de veşartiyê
ewê ku 'ez' wî nas nakim
ewê bo min biyanî...
ewê li kûratiya dil xwe li min veşartiyê
ew ezê ku 'ez' qet nizanî çawayê
ew ezê dîtir yanî
ezê ku min qet nedîtîye
ezê ku di nepenîyan de digere
û veşartokê bi min re dilîze

2

ew ezê di nava min de
ku dişibe darkirokê
her êvarî tobe dike
û her spêdeya piştî wê êvarê jî
toba xwe betal dike...

3

ew ezê du perçe...
ewê bêpêjn xwe dikuje
û dîsa piştî her xwekustinekê
bi xweliya xwe ve xwe vedijîne

4

ew ezê ku 'min' berze kiriye
û hinde sal in bêrawestan lê digirim
li ser rûyê cîhanê
hin caran di tîna awirên xezalekê de
hin caran di çirûska dilê dayikekê de
hin caran di bişirîna zelal a zarokekê de

5

ew ezê ku bi qasî dîroka mirovahiyê kevin
bi qasî teyrê eylo resen
û bi qasî 'xwe' jî têkçûyî
ew ezê dîtir,
ewê ku bi çarlepî xwe gihandiye asoyên wînda
ewê bi dewisandinan re tixûb çirandine
û xwe gihandiye stêrkan...
ew ezê bûme stêrk

6

ew ezê dengê xwe di nalîna bilûrekê de berzekirîye
ewê di nav pêlên evînê de serobin bûye
ew ezê ji bo evîneke pak birçî
ji bo evîndareke dilsoz bûye derwêş
û xwe bera nav çol û çolistanan daye

7

ew ezê dîtir...

ezê ku di xewnên zaroktiyê de maye
hê jî bi dileke zarokane
bi çirûskekê şad dibe,
bi dilopekê xemgîn...
yanî ew ezê qet mezin nebûyî
qet hînî jiyanê nebûyî
qet neketiye gengeşiyên serdemê
û qet bera nav bayên derdorê nedayî

8

ew ezê min di riya lêgerînê de winda kiriye
ezê winda...
ezê kena 'wî' li ser rû tirs bûye
rondik di çavan de hişk bûye
ezê di nava peyvên tûle de gêr dibim
li ser hişkerûyê kaxezên qirmîçî

9

ezê ne ji bo 'xwe' bikarî bijî
ne jî mîfadarê derdora xwe
ezê dîtir...
ewê ku ji nava hemû lîsteyan hatiye renîn
ji hemû heyîyan hatiye vederkirin
ezê ji marî rûstir, ji gurî bîrsîtir
ezê ku 'min' hilma wî seh nekiriye

10

ezê delodîn
ezê bo xweziyeke avis fêk bûye
di nav mij û morana jiyanê de
xwe li hespê hêviyên winda siwar kiriye
û dajot...dajot
li şevexwînên dûvedirêj
ber bi bayê kur,
li gel afriya karwankujan
di nav dilê çiya û baniyan re...

11

ezê ku di şopa xezaleke kûvî de winda bûye
bi tena serê xwe...
li çiyayeke dûr î pişt asoyan
di rojeke ne li salnameyan hatiye tomarkirin de
ne jî di nava rûpelên dîrokê qeyd bûyî de

12

ezê ku bi zêmarên dayikan hişyar bûye
li ser kêliya goreke nenavkirî
ezê bi janên 'min' di xwe de çûye
li nav nameyeke qet rênekirî

13

ezê dîtir yanî

ew ezê ku qet nizane derewan bike
nizane bi ristên 'lê ferz dîkin' bilîze
û rûpoşan li rûyê xwe bipêçe
di nav dubendiyê de bikare bimîne
ew ezê lawaz,
ewê têkçûyî...
ji ber ku nezaniye bilîze

14

ew ezê ku bi senfoniyeke dengketî
strana 'yên dîtir' dinehvirîne

15

ew ezê dîtir,
ezê ku li 'min' digere
ji bo 'min' têdikoşe
ji ber 'min' diêşe
ew ezê ji bo 'min' xwe dikuje
û bi xweliya xwe ve 'min' diafirîne
ezê xwe gorî 'min' kirî...
li welateke hemû êşan pêçayî,
hemû jan lê akincî bûne
û 'jiyanê' di bin xweliya 'mirinê' de aj dayî

16

ezê dîtir,
ango ezê azad
ew ezê ku hê jî kariye xweser bimîne
hê jî kariye bêhna axê jê bifûre
ew ezê ku hê jî 'ez' im...

2003-12-11/ Amed

Ömer Demir

Gulhinarê

Li ser asoyên zirav
Digel helesorka berbeyanê
Awirên min ên vala dişkên
Li valahiyê dinêrim
Heçko tiştêkî min winda bibe
Li te digerin
Li te Gulhinarê
Û strana te dibêjim:

Reng biharê
Gul hinarê
Çav belekê
Gerden spîndarê

Bi hesteke zarokane
Dilê min diperpîte ji ber te
Ligel her hilavêja rojê
Wexta çavên min hişyar dibin ji xewê
Tiştê yekem tê bîra min
Tenê tuyî Gulhinarê
Û strana te distêrim:

Reng biharê
Gul hinarê
Çav belekê
Gerden spîndarê

Li dawiya her rojê
Ligel xatirxwestîna ronahiyê
Wexta stêrk diçilvilin li asiman
Awirên min ên xemgîn
Li nav hemû stêrkan
Tenê li te digerin Gulhinarê
Û strana te dinihwêrînim:

Reng biharê
Gul hinarê
Çav belekê
Gerden spîndarê

2004-04-02

Ömer Demir

Hingê

Wekî zarokê ji şîr vekirî,
na na,
wekî berxikê dev bizmêk-kirî
dilê min...
te dilê min êxist nav agirî
.....

Hingê

.....

ji çirûska çavên te
min bihareke kemilî dît
lê
tê de şikestibûn hêviyên te
li xwe digeriya
.....

ji kenê ser lêva te
min xemgîniyeke veşarî dît
lê
tê de digiriya evîna te
ji xwe ditirsiya
.....

hingê

.....

wekî berika ji lûliyê veresiyayî

na na,

wekî kulîlka li çolê bêav mayî

evîna min...

evîna min wisa çilmisîyayî.

Ömer Demir

Janda

Janda! ...
Dengê şevê bi ser min de tê;
Xew diçe ji welatê min.
Li ber pencereyê tava heyvê,
Hêdî hêdî xwe davêje oda min.
Û hingê;
Hingê ji nav birka bîrhatinan,
Tu dikevî ser pêlan,
Û diherikî li nava hestên min.

Janda! ...
Bê te me vê şeva lal;
Li ser zimanê min du peyvên tal,
Ji çavên min du fêrmiskên zelal,
Û dilekî westiyayî pîr û kal;
Te dipê, te dipê Janda! ...

Janda! ...
Li ber guhê min pêjna te;
Ji nediariyekê vedigeze.
Awirên te zindî dibin,
Dinya min pê diheje.

Janda! ...
Tu dibihîzî! ...
Min gelek bêriya te kiriye.
Bêriya çavên te,
Dengê te,
Pêjna te,
Bejna te,
Xemla te,
Ravêja te,
Û te; te Janda! ...

Janda! ...
Biharê bêhnên xwe ji te dizî ne;
Sosin,
Alal,
Beybûn,
Binevş,
Nêrgiz; tev ji te afirî ne.
Avzen ji zelaliya çavên te hiltavêjin
Kaniya jiyanê yî tu! ...
Kaniya jiyana min! ...

Janda! ...
Jehrkuşa koremarên sedsalê yî,
Jankuja dilê min ê kovandar î,
Dilopek ji derya evînê yî,
Bijûn û paqij...
Zelal û şîrîn! ...

Janda! ...
Şev e; şev diqulipe hêdî hêdî.
Hingorê tarîsanê dadikeve êdî
Xew dikeve rehên mirovên vî şarî;
Lê ez,
Ez çavrêyî te,
Li ber pencereyê,
Di nava efsûna heyvtavê de;
Riya te dipê! ...
Riya te Janda! ...

Janda! ...
Sal çûn;
Demsalan rengê xwe avêtin,
Biharan xwe gihand payizan,
Salmane hatin guhartin;
Dinya guherî,
Xwerist guherî,
Heyam guherî...
Şer çû,
Dijwarî bidawî bû
Li şûna bêhna barûtê,
Gul û kulîlk bişkiftin...

Dijmin bûn dost,
Hewa şikest,
Tahlî ma bêpişt...
Maran koç kir.
Dûpişkan bi jehra xwe ve xwe kuşt.
Bes, tu...
Tu nediyar î hê jî,
Tu Janda! ...

Janda! ...
Berfa spî lêkir,
Çiya vehûnandin;
Newal rast kirin,
Aşût û renî hatin.
Tavê lêda;
Germ bû,
Berf heliya.
Çiya û berdol şîn bûn;
Çanemergan cih guhast,
Panav têrxwer bûn;
Pez lê çêrî,
Dewar lê beziyan,
Golik lê boriyan...
Janda! ...
Qedexe çiriyan...

Dîsa bêrîvanan berê xwe da zozanan,
Li wir kon vegirtin.

Careke din newalan deng veda,
Ji dengê bilûra zîz a şivanan.
Meşk helawîstin,
Mast kiya;
Nîvişk bi ser ket,
Kire penîr û lorik;
Dagirtin tijî pîşk û telîskan.

Bes...
Bes tu venegeriya,
Venegeriya jî wexerê! ...

Janda! ...
Careke din heyvtava kewçerê dibiriqe,
Leylan dide ser pêlên çemên welatê me;
Ferat û Dicle, Xabûr û Zê...
Careke din di kamlî xwe de ne ew,
Bêdeng,
Bêpêjn,
Bê hebûna te diherikin.
Diherikin ligel mezinbûna hesreta dilê min;
Diherikin ber bi deryayekê ve,
Ber bi zeryayekê ve...

Janda! ...
Rê û dirbê dîr in;
Bî kend û bend in,
Asê ne;
Û pêlên wan rûbaran dialîsin tahtikan,
Bî sebreke Eyûbî,
Dimêjin dilê wan ê hişkeber.
Jî bo ku lê vebibe rê,
Lê biherike verêj,
Û geş bibin gul û kulîlkên rengîn.

Janda! ...
Heyvtava rengiz;
Lî ber pencereyê,
Dî giraniya xewêke reviyayî de;
Dîpêçe hişê min,
Vedigire dilê min,
Dîkolê sînga min;
Û pêl bî pêl diweşe ser min! ...

Janda! ...
Bî navê Xwedê! ...
Bî sûnda mezin;
Bî serê te yê nazdar,
Bî wan herdu çavên qendîl,
Bî wî dilê tijî evîn! ...
Sûnd bî navê xudanê mirazan! ...
Min gelek bêriya te kiriye!

Min gelek hesreta te kişandiyê!

Hesreta wan herdu çavên te yê belek;
Bejna narîn,
Bişirîna şirîn,
Rawesta melûl,
Meşa mexrûr,
Bêhna porê te yê bêhn-çiyayî;
Ango te..
Te Janda! ...

De were êdî, bes e! ...
Bes helişkivîne vî dilî,
Bes kûr bike birînên min! ...
Kengî be ne dereng e;
Tenê hema tu were! ...

Janda! ...
Heyv,
Tîrêj,
Hewa,
Payîz,
Û tu! ...

Bêdengî,
Tenêti,
Xerîbî,
Hesret,
Û tu Janda! ...

Tu Janda! ...
Evîna min ya şermoke,
Kula min a delodîn! ...
Ew gotina biefsûn;
Ewa ji her tiştî bêtir min dixwest ji te re vegota,
Aniha, va ye diqêrînim
Û direşînim ser bêdengiya şevê:
'Ma têngihîştî hêj? '
'Min tu divêyî Janda! '

2002-09-15

Ömer Demir

Jivanî

dilên me yê şikestî,
bi tîna jivaniya biharekê
her rîyan dipên.
lewma êdî çavan,
xewên şevan
li xwe herimandin.

debar li me bû nanziko,
war bû navnîşaneke nediyar,
kolan bûne spartgeh,
bûne qada jivaniyê bo me...

bi hêviya jivanê;
li welatekî azad,
me berê xwe da çîyan
em bûne agir,
bûne ax,
bûne hewa,
bûne av
û me 'jîyan' ava kir.

em bûne dilop,
nîqut bi nîqut herikîn;
bi hedareke bêwest,
me nexwar,
venexwar;
têr nenivistîn,
nekenîn,
bi zîkekê têr,
bi dehan mane bîrsî
da ku sibe xweş bibin
li vî welatî...

bi jivana warekî ava,
cîhaneke têr evîn,
welatekî azad,
jîyaneke birûmet;
me bend şikandin
demsal rakirin,
hevseng guhartin,
kozîk kolan li şêran,
çîya kirin bihuşt
û lê bi cih bûn.

bê west,
bê xew,
bi jivana dilên bijûn
me şikeft kolan,
tov lê reşand
û mirovahî tê de çand.

bi jivana wê rojê,

ew roja ku bihar dê vejî
em li ser piyan,
her hişyar in...

dê di wexta xwe de
xwe bigihînin jivanê

ji ber ku,
wê rojê,
li vî welatî dê şên û şeng be;
dê geş bibin hemû kulîlk,
bifûrin hemû rûbar,
bikenin hemû însan...

û
dê roj were hinda me;
tîrêj bide
û geş bike welatê me.

2003-07-16

Ömer Demir

Nar Çiçeğim

Bir düş görüyorum
ince bir hayalin koynunda
bir çocuk masumluğunda
ve bırakıyorum kendimini
o masum düşün kucağına

Oysa nasılsa bitmeyecek mi,
sadece bir düş değil mi,
bir düşün ufku değil mi hislerim?

İşte böyle geçiyor zaman
ve büyüyor o düş içimde
sende on düşün içinde
yalnızlığımla büyüyorsun

Düş büyüdükçe uzaklara bakarım
ta ufkun gökyüzüyle birleştiği
o kızılötesi çizgiye saplanır
hayallerimin o ince çizgisi

O zaman farkedirim yalnızlığımı
ve hiçbir şey görmez olurum
aslında....
belki de sadece bir boşluğa bakarım
görmek için değil yani
yalnızca kendimden kaçmak için

Oysa hayallerimin son durağı sen
kızılötesi çizgide birleşir
ve o an içimde bir hıçkırık düğümlenir
ağlarım...
ağlarım sessizce,
kendimce,
bir başıma,
çaktırmadan erkekliğe inat!

Oysa görünce seni
her şeyi unutuyorum
masum bir çocuk gibi
hani en sevdiği oyuncağına kavuşunca var ya!
işte öyle bir heyecan doğar içime
o düşün bitme ihtimaline inat
yaşam sevinciyle dolup taşıyorum
aynen bir çocuk gibi
işte öyle seviyorum seni
seviyorum Nar Çiçeğim!

Ellerini tutmak,
alına sıcacık bir öpücük kondurmak
ve doyarcasına boynuna sarılmak
ciğerlerime çekmek kokunu
hani yaz yağmuru yağına

kızgın toprak nasıl çekiyorsa
aynen öyle....

Sonra avazım çıktığı kadar bağırmak
bağırabilmek sana olan hislerimi
sevdiğimi söyleyebilmek
seviyorum seni yani;
seviyorum Nar Çiçeğim!

Geçiyor,
bitiyor,
yani tükeniyor zaman
neredeyse o düşün son anlarına geldik
birazdan her şey bitecek
irkilip,
açacağım gözlerimi
yani bir daha başa dönecek her şey
herşeyin başladığı 'o yalnızlık durağına'
ben yine yapayalnız
bir başıma kalacağım oracıkta
yağmurun altında
yüreği yaralı,
gözleri nemli,
yaşama dair hiç bir umudum kalmadan

Yine ufuklara dikeceğim bakışlarımı
o puslu,
o sisli,
o dumanlı havada
bir sefer bakmak için de değil
yalnızca şöyle bir göz gezdireceğim yani

Biliyor musun Nar Çiçeğim,
sana anlatamadığım
o gizemli sözcükleri
o binbeşyüz kelimeyi
o sıcacık hayalleri
bir emanet gibi
hep yüreğimde gizliyorum
belki bir gün gerçeğe dönüşür umuduyla
anenin muskası gibi,
yarin emaneti misali,
bir dua gibi hep saklıyorum onları

Kim bilebilir ki,
ufukların o kızılötesinde neller bekliyor bizi;
hangi umutlar,
hangi gerçekler,
hangi kavgalar,
kim bilebilir ki?

Yani içimdeki o şaşkın çocuk var ya,

hani seni görünce kendinden geçen,
hani titreyen,
kekeleyen,
 ocuk gibi,
hani en sevdiđi oyuncađına kavu unca
heyecana bürünen...
i te o ben var ya,
görünce seni bir kıvılcım gibi sađılır,
ve o kıvılcım umuda çevirir
hayallerimin kırık rotasını! ...

Anlamadın mı,
yoksa anlatamadım mı?
Öyleyse anlatayım;
Allah'ına kadar a ıđım sana
a ıđım ve biliyorum...
biliyorum verecek hiç bir eyim yok sana
 u sevgi dolu yüređimden başka
yüređimi ister misin Nar  i eđim? ! ...

26 08 2003/ Hakkari

Ömer Demir

Neresinden tutulur ki yalnızlığın?

Deprem korkusu gibi
Hani gece yarısı ansızın çökünce üstüne
Bir telaş,
Bir çaresizlik,
Bir korku,
Ve bir kaçışma başlar sağa sola
Kaybolursun
Neye sarılacağını bilmezsin
İşte o zaman yalnızsın
Söyle bana,
Allah aşkına söyle,
"Neresinden tutulur ki yalnızlığın? "
Ateş gibidir o
Alev alev sarar seni
Yakar içten içe
Kemirir,
Eritir,
Küle dönüştürür,
Ve rüzgarlara savurur seni.

Ölüm gibidir yalnızlık
Neresinden tutulur ki ölümün
Bitişidir o her şeyin
Sonudur yani hayallerinin
Neresinden tutulur ki bitişin...?

Ansızın çöker üstüne
Bir çığ gibi
Ve kırar bellini
Şimdi söyle
Allah aşkına söyle,
"Neresinden tutulur ki yalnızlığın? "

Neyi anlatsam ki,
Nereden başlasam ki anlatmaya
Hangi yarayı,
Hangi yarayı deşsem ki?
Kime,
Kimlere,
Neler anlatsam ki,
Neresinden tutsam ki yalnızlığın?
Neresinden....

Bu öyle bir acı ki,
Hani yaşamda tutunacak dalın kalmadığında
Her şey...
Ama her şey tadını yitirdiğinde
Şeni yaşamdan biraz daha kopardığında
İnancını,
Yaşama sevincini,
İrsi bağlarını,
Dostluk hissini,

Aitlik duygusunu,
Yani özgüvenini,
Ve nihayet içindeki "o gizemli kendini" kaybettiğinde
Kime nereye gideceksin ki?
Neye tutunacaksın ki...
Söyle,
Allah aşkına söyle,
"Neresinden tutulur ki yalnızlığın? "

Kangren gibidir o
İçten içe kemirir,
Ve bulaşır her damarına
Eritir içten farkına bile varmazsın
Elini versen ona
Yüreğini alır senden

.....
Anlıyor musun,
Anlayabiliyor musun?
Şimdi söyle,
Allah aşkına söyle,
"Neresinden tutulur ki yalnızlığın? "
Tutulmuyor ki....
Tutunmuyor ki yalnızlığa
Ateş gibidir o
Yakar seni içten içe
Farkına bile varmazsın....

2004-07-19

Ömer Demir

Piştî Te

Piştî te,
Gotinên min miçiqîn,
Şohbetan tama xwe winda kir.
Êdî ez nema çûm ber awênayê,
Nema kenî nava çavên min
Êdî min kelecana jî bîr kir.
Xweşî jî dest da,
Bêdengiyeke mirinî kete ser min.

Êdî min dilê xwe jêvekir
Avêt ber derî
Lanet bi qederê kir
Bi her du çavan kire girî

Ez bûm serhildêrek hesthar
Min her tişt şikand,
Ji hev xist
Û bê serûber kir.

Piştî te,
Kaniya hestên min ziwa bû
Pênûsa min şikest,
Dilê min herişî
Xewnên min li nav hev ketin
Xeyalên min koç kir
Xweziyên min çilmisîn
Ez req bûm,
Hişk bûm.

Û min dilê xwe jêvekir
Avêt ber derî
Da ku herkes pêpes bike!
Ma dilekî bê te min jî bo çi ye? !

Min lanet li wê rojê kir;
Rojê ku tu çûyî...
Na na!
Rojê ku ez hatime dinyayê
Min nifir reşandin
Kerb vereşand
Û dijûn li xwe barandin.

Piştî te,
Çûçikên dilê min firiyar
Pêlên dargulê weriyar
Di nava min de
Valahiyeke bêbinî despêkir
Ez tirsîyam
bo halê xwe
min kire girî

Ez mame bi tenê;

Bi tena serê xwe
Bê hêvî,
Bê evîn,
Bê xwezî...

Û min dilê xwe jêvekir
Avêt ber derî
Da ku ez te ranebihîzim
Jana te seh nekim
di nava dilê xwe de.

Wekî zarokê ji şîrî vekirî
Na na,
Wekî berxikê bizmêkkirî
Bi dû serê xwe
Li der û kolanan ketim
Ji tiştî,
Ji her kesê
Min tu pirs kirî

Lewma piştî te
Min dilê xwe jêvekir
Avête ser çopdankan
Û ber sêdara çavên te
Min dilê xwe li dar vekir

2003-09-17

Ömer Demir

Revaneya Evînê

Min diviya hez bikim
Te nediviya
Lê min hez nedikir
Te ji nû diviya
-te hez dikir

Min bawer nedikir
Tu li rêyan digeriya
Min bawer dikir
Tu ji rêyan vedigeriya

Min diviya te bibînim
Tu direviya
Min diviya te nebînim
Tu li min digeriya

Tirs li te peyda dibûn
Te ji min dipirsiya
Kul li te peyda dibûn
Te ji min dipirsiya

Te ji jiyane hez dikir
Tu ji min digeriya
Jiyane bêbextî li te dikir
Tu li min digeriya

Ne te ji min hez kir
Ne ji min gerya
Ne te dilê min geş kir
Ne jî ji min veqetiyayî

Niha tu li aliyekê bêdeng
Ez li aliyekê
Lê em herdu ditirsîn
Hem ji xwe
-hem ji felekê.

2004-07-31

Ömer Demir

Seni Ele Verir Aynalar!

Of aynalar of!
Yıllardan sonra
Seni ele verir aynalar
Yüzündeki o derin hatlar
Ve yılların yorgunluğunu anlatan o çukurlar
Seni ele verir...
O zaman içinden kayar derin bir "of"
Ve kendi kendine söylene durursun;
"aslında her şey farklı olabilirdi"
"farklı yaşayabilirdim" diye...
ama seni ele verir aynalar.

Of aynalar of!
Yıllardan sonra
Seni ele verir aynalar
Saçındaki şu aklar
Yüreğin yorgun, titrer ayaklar
Yaşamda tükenince heyecanlar
Seni ele verir aynalar
Ve ardına baktığında;
Geride bırakılmış sadece yürekteki yaralar
Ve hala içinde kaynayan yapamadıkların
Ve ömrünün yetmediği planlar...
O zaman içinden geçer;
Ve kendi kendine mırıldanırsın;
"aslında her şey farklı olabilirdi"
"ben farklı yaşayabilirdim" diye...
ama seni ele verir aynalar!

Of aynalar of!
Seni ele verir aynalar...
İçinde kanar
Yüreğindeki şu derin yaralar
Yetişemediğin şu zaman fırtınası
Akar gözpınarlarından
Her damlasında bir acı gizli,
Bir yara kanar...
Ama seni ele verir aynalar.
Gözlerinin içi artık gülmez
Ve yorgun yorgun bakarsın bir boşluğa
Anlam veremediğin şu yaşamın ardından
İşte o zaman
Seni ele verir aynalar;
Ve ansızın dilinden dökülür bir-iki satır;
"aslında her şey farklı olabilirdi"
"ben farklı yaşayabilirdim" diye...
ama seni ele verir aynalar.

Of aynalar of!
Bir ömrün ardından
Seni ele verir aynalar
Kamburlaşan omuzların

Ve yere hafifçe deyen Őu titrek ayakların
İçindeki umutsuzluęun,
Yaşayamadığın yaşamının itirafçısı olur
Yere bakan yorgun gözlerin
Kaybettiğin sevdanın habercisi olur
Ve yalnızlık
Soęuk bir nefes gibi hep seni bulur
İçinde gezer;
Uykularını böler
Ve seni ele verir aynalar
İşte o zaman;
Gözlerinden akar iki soęuk damla,
Yapamadıklarını anımsatırcasına
İşte o zaman;
Dilinden sökölür iki cümle,
"aslında her Őey farklı olabilirdi"
"ben farklı yaşayabilirdim" diye...
ama seni ele verir aynalar.

2004-05-10

Ömer Demir

Sosinê

Lê Sosinê, malxirabê tu çi dikî li çiyayên Gûzereşa malxirab, hin melûl û stûwxarî, lê Sosinê! ...
Ka were bêhna xwe ya xweş berde nava van hinavên min ên şewitî û min bibe zozanên Gare, Sermedar û Geraşîn e. Lê Sosinê! ...
Lê malxirabê! Tu min zozana Berçelan û Feraşînê bike mêvanê kewên ribat ku Ligel tavidana spêdeyan pirî xweş dixwîne.
Na na, ne weleh tu min bibe ser wan kaniyên sar û xweş, li terazinên dora keviyan dane;
Bila bilbilê malixirab bêt û strana 'xunava gulê' ji bo dilê me yê kovandar û xwerûjan velorîne...
Hey Sosina minê, Sosê!
Hey Sosinê! Da nebêjin ev gelê han bê xwedî ye, kesê xwe nîne! ...
Serê vê salê, danê vê biharê evdala Xudê ev revendê malxirab bi rêketine,
Ka bo min bibêje; ewê biçin zozanan, an fermana Roma reş a xayîn li ser dagirtine...

Lê Sosinê, davziravê; tuyê wan davên xwe didî ber bayê sira sihara vî welatî, radimûsî tîrêjên roja nû ye
Malxirabê, tuyê were bo dilê min ê birîndar bibe nûja jînê, kulan li ser dilê min hilavêtî ye,
Roja xweş li ser min ava bûye;
Feleka me li me wergerî ye,
Riya me çol û kûstanin, kolanên xelkê biyanî ye,
Danê vê biharê xweşiya dinyayê li ber dilê me 'Evdala Xudê' herimî ye...
Hey Sosina minê, bextê te me; tu dav bi dav xemla xwe ya xweşik berde ser welatê me yê talan bûye,
Xudê pê dizane sala îsal, danê vê biharê emê berê xwe bidin welatê xerîb û xurbetan,
Kî dizane emê li çolan bibin xwerekê dirindan,
Teyr û tilûr dê me hincirînin li ber nik û pengan,
An jî hemû dê ji ta û bîrsê, tazî bêfathe bimirin li ber cergê tavê, li serê vê bihara xwedê!
Ma tu nabînî malxirabê eve fermana serê me rabûye!
Lê Sosina minê Sozê! ...

05-06-1995

Ömer Demir

Strana Evînê

Strana evîna min;
Ji dengekî kelegirî,
Çend peyvên zîz,
Wekî dilopa ava keviyan
Zelal,
Lê tijî merem...
Dû hev,
Bişid û herîkbar
Ji nava nefeseke westiyayî;
Di kuna bilûra bilûrvanekî re;
Dû hev rêz dibin;
Rêz dibin çend gotinên sotî,
Bi kela dilekî bihujî,
Û hişîmend...

Ji dengekî xeyîdok;
Bi awazeke xwerû-gazinc
Pey hev,
Kom dibin çend gotin,
Û ref bi ref tên ser zimên.

Ji gewriyeke tî û zuha,
Bi daxwaza şerbikekî ava zelal;
Ya wekî şîrî spî,
Sar û qerimî.
Wekî dewê rex rûbarî
Yê sibitkirî
Ji destê xweşdiviyê;
Tevî ava avzemên çiya,
Lîlava ber keviya...
Qurt bi qurt daqultînin;
Çend biwêjên tertijî,
Bi ser hinavên kelijî re
...

Hingê;
Bayê xeyalên min diçe,
Digere li deverên veşartî;
Li gundekî xweş,
Li nav çar çiya,
Di newaleke kûr de rûniştî.
Û aveke sar,
Bayekî hûnik,
Xwezayeke paqij
Di nav hev de...

Ji dengekî westiyayî;
Hin gotinên bêhn xwêdangirtî,
Digel awazeke cotkar û rênçber
Tevî du eyhotkên pale
Û nefeseke têraxînk...
Dû hev,

Hûnandî,
Lihevhatî,
Xweşik û fesîh,
Zelaî û vekirî
Rêz dibin û tên ser zimên.

Wekî stranekê,
Strana evînekê,
Evîna mirovekê,
Mirovê welatekê...
Di dileke kesertijî de
Çend xwezî,
Wekî kulmeke agir,
Nexêr, xwelîmora dil,
Heye ku bizoteke gur
Ji nava rêzikên rêsayî,
Li ser tevnê hinavan
Di nava kovanan de
Tên raçandin û der birîn;
Ji gewriyeke tal û tî...

Bayê xeyalên min diçe;
Digere,
Vedinêre dinyayê.
Li nivê şeveke daçûyî,
Piştî hingorê razanê,
Di xewneke hilçûyî de
Ji dengê têla tembûrvanekî şareza,
Çend dilopên gotinan
Yên jibîrbûyî,
Mîna xiltê sorikê hildidin;
Di nav bîrhatinên kevin de
Pir dijwar...
Dû êk,
Mil bi mil,
Bi perwer,
Çav-vekirî
Tên serdana guhçikê dilê min;
Û ji nişka
Mîna jehra dûvpişka
Lê digezin...

Hingê,
Deng...
Dengê dil...
Dengê Janan
Lêdana rajenê bi têrguman,
Û hesteke di navbera tirs û kêfê de
Yanî kelecane...
Kelecane vedigire min.
Vêca, diherikîn ji kêrahiyan,
Dû hev,

Rêz bi rêz,
Çend dilopên zelal,
Çerm û sûr tên ser hinarîkên rûyan;
Û li hevokan dibe zêmar...

Hingê,
Ew stran,
Ştrana ji harmoniya dengan
Û pêjnên têvel afirî
Diherike ser ziman:
Xwerû gazind,
Têr merem,
Tijî keser,
Bes mişt hêvî...
Rêz bi rêz;
Dû êk,
Pişt êk,
Neql bi neql,
Vehûnandî,
Rêsandî,
Û weribandî...

.....
Dilop bi dilop diherikin
Tê li ser ziman dipengizin
Û di navbera çav û birûyan de;
Ji xeleka strana evîneke dilsoj tên pê
Û dibin helqek ji strana evîna min.

2002-10-17

Ömer Demir

Şilêr

şilêr,
tu ji bo çî serê xwe nixwîn dikî
qey tu digrî şilêr...
qey tu birîndarî,
an evîndar...?

bibêje şilêr
ji bo çî stûyê te daketiye
li pala te şikêr
beramberî te belekî ye
te çî ye şilêr
ji bo çî rûyê te şil bûye
ji bo çî şilêr
derdê te çî ye...?

şilêr
piştî ku min tu dîtî
ez bi rojekê hezar salan jiyam
hezar caran mirim
piştî her mirinekê bi rondikên te
hezar caran vejîyam
hezar caran şilêr...

şilêr
êvar e li çîyan
ewran xwe daye ber rojê
ji kûratiya newalan
deng vedide dengê dengbêjekî
sîber daketine xwarê
teyr difirin ber bi asîmanan

tu nabînî
lê nanihêrî şilêr
qey tu xeyidî ji me
qey tu dilmayî şilêr

tu ji bo çî sernexwînî şilêr
ka bibêje te şerma kê bar kiriye
te raza kê pişt kiriye
te dilê kê veşartiye
te xwîna kê hewandiye
tu zêmara kê dikî
şîna kîjan terotolî digerrînî
te dengê xwe li ku berze kiriye
di nalîna kîjan dayîkê de
di awaza kîjan dengbêjî de
di girîna kîjan zarokî de

tu şerma kê dikî şilêr
kê....?

şilêr

hezar dilên min te ji min dizîn
hezar caran te ez çal kirim
li nava axê
li beyareke çiya
li bereheke şikêran
di nava xwîdana şermê de
gotinên min li ser zimanê min hişk bûn

şilêr
guhdariya çîroka min bike
ez ji bo te dibêjim ha,
hezar gotinên xwe yên zîz
yên di sîtavka spêdeyekê de
li ber bayê felekê baligî ne
ez li nava xunava te dihêwirim
riyên min girtî ne
evîna min ji min dizî ne
dizî ne şilêr...
de serê xwe rake şilêr
li nav çavên min bimêzîne

şilêr
ji axa tu li ser şînhatî
pêjnên têvel tên ber guhê min
nalîn,
qêrîn,
qîjîn,
gazî
hemû pêkve olan didin
ev çî ye şilêr
qey tu li wan dengan dinêrî
ew dengên li pêş çavên te
di sînga axê de çal kirine
qey tu jî şahidê wan rojan î
wan....
rojan...
şilêr...

şilêr
ji ser rûyê te xwîn diniquete
xwîn û av
tîna janekê kel vedide
kel û jan
rondik têne xwarê
kel û girîn

lê şilêr
min gelekî mereq kiriye
ka kena te çawaye
bişîrîneke sivik dê çend li te bê
ez nizamim şilêr
ez ninazim çî û çî ne razên te

xemên te,
keyfên te,
henekên te...?

tu cîhaneke cudayî şilêr
di rojekê de hezar salan dijî
di şevê de hezar tofanan radikî
di mistekê de deryayan
oqyanûsan di hewînî şilêr

şilêr
êvar e, şev sar dibe
her kes diçe
xwe dispêre hêlîna xwe
berxik vedigerin ber makê
teyr xwe dadidin ser lîsên xwe
mirov dinîşin nav şaristaniyê
masî xwe davêjin nav pêlan
kêzik bi axê şa dibin

.....
û ez û tu şilêr
em bi tenê dimînin
li qontara çiyayeke jibîrbûyî
li nav rûpelên dîroka nezayî
li ser axeke nekêlayî
xav,
xwas,
û damayî

şilêr
êdî tu dikarî serê xwe rakî
ji bilî min kes nemaye li vir
qey tu xwe ji min jî vedîşêrî
na şilêr na,
jixwe em ji rayên hev dertên
ji dilê axê
ji kopê hêviyan şilêr!

2003-12-26/ Amed

Ömer Demir

Tenê me

Dilê min dinale,
bêhal im.
xwîn dikeve ser kezebê,
diqehir im,
naxêr, xwerû qehr im!

Di bédengiya şevê de
dicemid im,
direcif im,
sebra min nema tê,
xewn bo min tal in
şev meh in;
naxêr, wekî sal in.

Ango ez bi tenê me,
dilkovan im,
çaverêyî te me,
bê xudan im.
naxêr, bê te nikarim!

Di nepenîtiya awirên te de,
razzan im,
li ser deryaya evîna te
keştîvan im,
melevan im,
naxêr, çav-giryan im!

Qet nizamim ez xwe bêyî te;
hêr û gêj nav jîyan im,
dajon min tirsên bê wate
dinalim,
birîndar im,
naxêr, evîndar im!

05-12-2001

Ömer Demir

Vebêjim

Divê ez vebêjim;
Hemû xewnên xwe
Ji bayê spêdeyan re
Kîte bi kîte...

Divê ez rave bikim;
Hemû çîrokên xwe
Ji rûbarên geliyan re
Tîp bi tîp...

Digel sîtavkên berêvarî
Li ser sînga çiyayên bilind
Li dora agirekê;
Bi qirçîna sotina bizotan re
Heko dilore lûliya çaydanka reş
Di bin çilvilîna stêran de

Rojekê...
Rojeke biharê,
Şevekê...
Şeveke havînê,
Li welatekê...
Welatê Rojê;
Divê ez vebêjim
Hemû stranên xwe
Ji evîndaran re
Rêzik bi rêzik...

21-03-2003

Ömer Demir